

A SZEGEDI ZENGŐ SZOBOR

Mondtam: az én koporsóm nem lehet
Örök álomra ringató hajó.
Mondtam: a szél majd egyre kelteget,
A síromon suttogva suhanó.
Mondtam: feltámadok dicsőbb alakban
S hatalmasabb lesz, mint volt, a nevem.
Mondtam, hogy a szabadság halhatatlan:
Megnyitja hantját a történelem.
Ismersz-e még, magyar föld szemefénye,
Szeged népe, nemzetem büszkesége!

Ismersz-e még? Én vagyok az, ki láttam
Kitörni, mint a vulkán, szívedet...
Abban a nagy zivataros világban
Égbe robogni villámlelkedet.
Azért villám a villám, hogy cikázzon!
Le is csapott, mint Isten ostora!
Tisza jegén, a szent-tamási sáncon
Pirosabb lett az alkony bíbora.
Emlékszel-e, magyar föld szemefénye,
Szeged népe, nemzetem büszkesége!

Emlékszel-e: fönséges honszerelmed
Hogy ünneplé nagyszombat ünnepét?
„Szuronyt szegezz!” s rohamba' énekelted
Feltámadás húsvéti énekét.
Vívta, akár a párduc, az oroszlán,
Míg ajkadon himnusz, fennharsogó...
A római sáncoknak véres ormán
Babért hajt a szurony, a lobogó.
Hol a babér, magyar föld szemefénye,
Szeged népe, nemzetem büszkesége!

Hol a babér? A balsors mind letépte!
Én összeszedtem porló levelét!
Fölszórtam a csillagtalan, vak égre...
S ha kondul a szabadság vészharangja:
Egész világ bámulva úgy csodálta
Magyar dicsőség tündöklő sorát...
Egyik legszebb, legfényesebb sugára
Homlokodat ragyogva fonja át.
Büszkén viseld, magyar föld szemefénye,
Szeged népe, én nemzetem büszkesége!

Büszkén viseld! Te az vagy, aki voltál:
Az ős rögből fakadt rögszeretet.
Búcsúzni te nem állsz meg a romoknál,
De megrakod ezerszer fészkedet.
S ha kondul a szabadság vészharangja:
Megindulsz, mint sudárfás rengeteg...
Dalolva törsz a tomboló viharba,
Te győzhetetlen, zengő hadsereg!
Dalolj, dalolj, magyar föld szemefénye,
Szeged népe, nemzetem büszkesége!

Dalold be lelked' bűvölő varázsban
Az idegen komor, zárt ablakán:
Hadd forrjon egybe már velünk, ahány van,
Testvérekül egy új kor hajnalán!
Legyen magyar, akinek a pacsirta
Itt hirdeti a tavasz mosolyát,
Akire csak a mi egünk borítja
Napsugaras vagy felhős sátorát!
Hódíts, teremts, magyar föld szemefénye,
Szeged népe, nemzetem büszkesége!

Oszd széjjel az anyák közt lángszívednek
Szent dobbanásit szent ajándokul!
Égő tüzén, mikor fiat nevelnek,
Ez a föld majd honná magasztosul.
Megértik, hogy a Tisza, Duna tája:
Nemcsak birtok, nemcsak kenyérmező,
De vértanuk könnyáztatott hazája,
Hősök csontját lágyan pihentető.
Köss koszorút, magyar föld szemefénye,
Szeged népe, nemzetem büszkesége!

Eksüszöl-e, mint akkor, hogy bilincsen
Nem akarsz élni szolgálóéletet?
Eksüszöl-e, hogy úgy áldjon az Isten,
Ahogy ezt a szegény hont szereted?
Eksüszöl-e, hogy küzdesz érte bátran,
Míg csak le nem hull mind a két karod?
Megesküvél! ... Ne légy, népem, hazátlan!
Szabad földben nyugodjék majd porod.
Megáldalak, magyar föld szemefénye,
Szeged népe, nemzetem büszkesége!

(1902. szeptember 19.)